

28 Mei 2016

Beste Vrienden,

Zuchten van opluchting heb ik dezer dagen geslaakt, want een project waar ik drie jaar mee geworsteld heb is afgesloten met een mooi succes. Dit jaar viert onze missionaire Mill Hill organisatie zijn 150-jarig bestaan. Drie jaar geleden nodigde ons hoofdbestuur ons uit om op de proppen te komen met ideeën over een feestelijke viering. Ik dacht toen: zou een opera of musical over mijn collega John Kaiser niet wat zijn. Dat was een legendarische Amerikaanse college van ons, die bij de Maasai werkte. Toen daar in de negentiger jaren onlusten ontstonden omdat de Maasai met lede ogen zagen dat mensen van andere stammen hun land opkochten, sprong hij voor de opgejaagde vluchtelingen in de bres. Dat bracht hem in scherp conflict met plaatselijke politici. Die slaagden er in om hem overgeplaatst te krijgen naar een afgelegen Maasai dorp. Daar kwam hij weer in moeilijkheden met de politici omdat die meisjes verkrachtten. Voor die meisjes spande hij een geding aan tegen hoge omees. Hij werd van alle kanten gewaarschuwd dat hij een gevaarlijk spel speelde. Hij werd ook steeds meer in de steek gelaten, op het laatst zelfs door de verkrachte meisjes die hun aanklachten introkken. Tenslotte belde een van die meisjes hem op dat ze wilde onderduiken en vroeg hem haar te komen helpen. Hij beloofde haar op te vaangen op een plek bij Naivasha. Maar toen ze elkaar daar 's nachts ontmoeten overvielen politiemannen hem en werd hij vermoord. Hij had zijn jachtgeweer bij zich, en de moordenaars legden dat zo neer dat het op zelfmoord leek. Dat gebeurde in het jaar 2000.

Daar heb ik dus een libretto van gemaakt, met een dozijn "reien" en dansen. Ik kende John heel goed. We waren geen hele dikke vrienden, want hij was erg Amerikaans conservatief. Maar dit was natuurlijk al te gek. Ook het verdere verloop. De overheid stelde een onderzoek in en nodigde de FBI uit om mee te doen. Politiek lag dit moeilijk omdat Kenia voor de USA een belangrijke bondgenoot was. De Amerikanen gooiden er dan ook een beetje met de pet naar, en gaven als hun opinie dat het wel eens zelfmoord zou hebben kunnen zijn. In de slotconclusie van het comité werd dat: we mogen er van uitgaan dat John Kaiser zelfmoord gepleegd heeft. De Keniase bisschoppen en Mill Hill hebben toen een onafhankelijk onderzoek laten doen en daaruit bleek dat het onmogelijk zelfmoord kon zijn, omdat de dodelijke schoten vanaf twee meter gelost waren. Ook had hij bloed aan de binnenkant van zijn broekzak. Verder lag op de plaats des onheils maar de helft van zijn hersens, waar bovendien helemaal geen stof van de weg aan zat; ook waren er nergens kogels te vinden. De officiële uitslag werd dus: wel degelijk moord. Het was onbegonnen werk om een verder process aan te spannen, dus daar hield het drama mee op. Ik was bij de begrafenis, met duizenden anderen die de politici luidkeels uitscholden; en het meisje dat door de moordenaars als lokaas gebruikt was lag op de kist te huilen. Drama genoeg dus voor een Musical.

Bij Mill Hill wisten ze niet goed wat ze er mee aan moesten. Ze moedigden mij op het laatst maar aan om het in Kenia op toneel te brengen. Een heel jaar lang heb ik in Kenia gezocht naar musici en uitvoerenden, maar het resultaat was nihil. Totdat ik het in Kisumu probeerde via afgestudeerden van onze Kunstacademie. Uit hun midden kwam een uitstekende werkgroep. Die hield in December een openbare auditie waar 16 zangers, 12 dansers en 25 acteurs op af kwamen, uit alle lagen van de bevolking. Ook diende zich een uitstekende musicus aan. Vanaf begin januari hebben die allemaal vier keer per week geïfend. Ik kreeg daarmee wel veel op mijn bord, want zaalhuur en geluidsinstallaties en kostuums en vervoer en uitnodigingen en financiën moesten allemaal geregeld worden. Mijn colleges hielden zich afzijdig, want ook voor hen was dit een terra incognita, temeer omdat het jonge Afrikaanse collegas waren; hun jubileum-comitee zei dat ze meenden gehoord te hebben dat de Musical niet door ging. Maar verder liep alles op rolletjes.

Twee uitvoeringen waren er, op vrijdag 20 mei voor genodigden en op zondag 22 mei voor de jongelui van Kisumu, vrije toegang. Beide keren was de grote zaal, met 300 stoelen, vol. Het was echt een groot success. De lui lachten om het bullebasen-gedrag van de politie en om het gekonkel van de politici, en heel wat zaten te snotteren bij de begrafenis en de rouwmoedige aria van het meisje. We zien nu met spanning uit naar de CD die een firma er van maakt.

Ik kan niet heel erg uitgebreid op mijn lauweren gaan zitten rusten. Want over een maandje krijgen we een dozijn bezoekers uit Nederland, die bij onze plaatselijke mensen gaan logeren, kennis maken met onze Pandipieri projecten en de 40 MM wandeltocht van twee jaar geleden weer gaan doen. Onder andere.

De vorige week hadden we onze jaarlijkse assemblee van Mill Hillers in Oeganda en Kenia. Daar kon je echt zien hoe onze organisatie grondig veranderd is: van de 45 deelnemers waren er maar een stuk of vijf blank; de rest kwam uit Afrika en [India](#); een teken dat we “katholiek” aan het worden zijn in de oorspronkelijke zin van “open voor alles”.

Tot slot: op 14 juli vertrek ik naar Nederland voor mijn driemaandelijks verblijf.

Heel veel groeten.

Hans